

Balázs Katalin: Hazug Pista igazsága.

Gyergyószentmiklós, Mark House Könyvkiadó, 2012.

(Részlet)

A katonaságnál sem voltam legutolsó, s hasznos dolgon, a szórakozáson segíttem. Volt egy Kolozsvár környéki politikai tiszt az alakulatnál. Ritkán jártam ott, ahol nemszeretem dolgok történtek, de egyszer bent voltam a politikai óráján, s elkezdte nekem ugatni, hogy a székelységet románok telepítették be erre a területre az 1910-es években. Én egy akkorát töptem, hogy egy hathetes ruca belényuvadt volna. Mondom, te mit kuruttyolsz? Gyere el a Gyergyói-medencébe, nézz körül, hogy ott a templomok tornyán s az út mellett a keresztken mit írnak. Van olyan egy kőkereszt, hogy a község 700 éves fennállásának emlékére van állítva. Hát akkor a te fajtáid hol voltak? Amikor ezt elmondtam, a tiszt csak annyit válaszolt, hogy még egyszer itt én meg ne fogjalak, s ez azt jelentette, hogy politikai órákra nekem többet járni nem kellett.

Kontrakommandós iskolát is jártam, Andropovval öt évig voltam osztálytárs, miből három évig padtárs, Ceaușecuval is összejárások voltunk, volt, hová betérjek, ha Bukarestben jártam, míg össze nem különböztünk. Hogy min, azt most hagyjuk, de tény, hogy amikor egy vadászat alkalmával Baktán az öreg a csapatával az erdőben megsötétedett, bekopogtatott hozzám, szállást kért éjszakára. Begyemben volt a harag, ajtót nyitottam, s kiutasítottam Ceaușecut pereputtyostyól, csak annyit szoltam, hogy mars innen te mocskos kommunista!

Főnökeimnek azért nem tetszettem, mert nem őket, hanem egyenesen engem keresett Ceaușescu, ha szórakozni akart kedvire, s nyugodtan pihenni, szabadulni a kísérő szekus bandától. Tudta, hogy nem kell féljen, mert jó a szemem, szerszámom is van, tudok parittyázni, hogy megvédjem, s őt a legyek mellett meg nem csípi. Jól szórakozott, de soha nem igényelte, hogy menyecskét hozzak neki,

Bezzeg az idevaló párturak... náluk általános dolog volt a fehérnép. Olyan is volt, hogy kijöttek a hölgyikéssel szarvasbögésre. De jött a parancs, az elvtársak mentek, a fehérnépek reám maradtak. Meglógtam tőlük, mert egyiküket nem állhattam semmi formában: hosszúra volt a körme festve, s azt hitte, ő Krisztus urunk gyermeke. Hát otthagytam vagy öt napra a vadászházban, boldoguljanak, ahogy tudnak. Volt ott bögés. De az ördögöt nem lehet lerázni, mikor annak két hete volt, újra megjelentek. Akkor kivittük Vit-havasba. Megszöktem én napszentületkor, az elvtárs is, s aztán másfél nap kellett, míg a túsarkú cipőben, vékony öltözetben, hóban, Gyergyóig beevickélt a két dáma.

